

En fråga till inrikesministern: Var finns läkarna?

Den 1 juli läste jag i Svenska Dagbladet en artikel – »Unga måste lockas till den offentliga sektorn» – undertecknad av bl a inrikesministern och Landstingsförbundets ordförande. Några fackförbundsrepresentanter fanns som medförfattare.

Många av synpunkterna är rimliga och man kan som överläkare känna igen och bejaka förslagen.

Inga läkare i bra sjukvård?

Förståelseproblem uppstår när man kommer till följande text:

»En bra sjukvård, värdig äldreomsorg, och en skola med bra kvalitet kräver hängivna undersköterskor och sjuksköterskor, lärare och skolvaktmästare, socialarbetare och all annan personal som behövs för att ge medborgarna den service och trygghet de betalar för.»

Var finns läkarna?

Hur kan man författa ett sådant dokument?

Inom Akademiska sjukhuset, där jag tjänstgör, finns ca 700 läkare (ca 10 procent av all anställd personal). I Sverige finns 30 000 yrkesverksamma läkare.

Svar:

Också läkarna viktig resurs

Självklart är det så att läkarna gör stora insatser för ett gott resultat inom sjukvården. Vad vi som undertecknat artikeln gjort är att ge exempel på yrkeskategorier inom den gemensamma sektorns olika verksamheter. Vi har inte läkarna med bland dessa exempel, vilket Eva Lantz reagerat på, men icke desto mindre är det naturligtvis på det sättet att de resonemang som finns i artikeln gäller alla yrkeskategorier inom vården, omsorgen och skolan. Det nämns till exempel inte heller något om vårdbiträden, förskollärare, sjukgymnaster, skolledare eller andra mycket viktiga yrkeskategorier. Det innebär inte att dessa är mindre viktiga än andra.

Det är självklart att det stora arbetet med mycket slit och tungt ansvar som görs av olika personalkategorier upp-

Vi ser vår grupp som en av de bärande av *sjukvårdskonceptet*.

Hur kan man då som inrikesminister eller ordförande i Landstingsförbundet författa eller underteckna ovannämnda uttalande?

Föga uppskattade

Vår yrkesgrupp känner sig föga uppskattad i många sammanhang. Varför vill man inte se och uppskatta det stora arbete som utförs av oss med mycket slit och tungt ansvar?

Fackliga representanter har till uppgift att stödja och bevaka fackliga intressen. Ministrar och Landstingsförbundet har ett annat ansvar. Jag vill nu gärna höra vår socialdemokratiska inrikesministers syn på läkarnas ansvar och eventuella värde. Vårt yrke, som en gång var populärt bland ungdomen har halkat ner i popularitet. Kan den här typen av artikel möjligen vara ett exempel på partiets och de ledande skiktens syn på läkarna?

Eva Lantz
överläkare,
Länsgeriatriska kliniken,
Akademiska sjukhuset,
Uppsala

skattas, och det faktum att läkarna inte nämndes i artikeln får inte tas till intäkt för att vi skulle ha någon negativ syn på läkaryrket. Tvärtom är läkarna en viktig resurs.

Jörgen Andersson
inrikesminister
Lars Isaksson
ordförande, Landstingsförbundet

Kom ihåg . . .

att skriva korrekt adress till den författare som skall ha korrektur på insänd artikel till Läkartidningen.

Kom också ihåg . . .

att lämna rätt telefonnummer – gärna också direkt- eller anknypningsnummer.

Inte var Selma Lagerlöf gammal då

Det är med intresse och nyfikenhet jag bläddrar igenom varje nytt nummer av Läkartidningen och raskt söker upp »Medicinhistorisk paus» och »Inspirationskällan». Innehållet gläder som oftast – inläggen är dock tyvärr ofta väl korta. Men intressanta, givande, stimulerande!

I nr 25/98 blir jag dock en aning besviken på Lisbet Palmgrens i övrigt tänkvärda ord om Selma Lagerlöf och hennes »förmåga att skildra psykiskt svårt avvikande och störda människors inre liv».

När det står »Varifrån fick hon, den ensamma gamla (min kursivering) kvinnan på Mårbacka, denna förståelse?» förefaller det mig som om Lisbet Palmgren inte riktigt tänkt på hur gammal Selma Lagerlöf egentligen var när hon skrev de angivna böckerna. Även om hon med åren blev rätt gammal så var hon inte så särskilt åldrig när »Kejsaren av Portugallien» och »En herrgårdssägen» kom ut.

Ensam, men inte gammal!

Selma Lagerlöf föddes i november 1858 och dog i mars 1940, hon blev alltså över 81. »En herrgårdssägen» gav hon ut vid 41 års ålder. När »Kejsaren» trycktes första gången var hon högst 56 år gammal. Rimligen hade hon dessförinnan under ett eller flera år bearbetat sina tankar och idéer.

Jag har all aktning för hennes stora inlevelseförmåga och kunskap om psykiskt svårt avvikande och störda människors inre liv (och kan också undra över hur hon skaffade sig den). Därvidlag håller jag helt med Lisbet Palmgren.

Men jag kan inte hålla med om att Selma Lagerlöf när hon skrev »En herrgårdssägen» och »Kejsaren av Portugallien» var en gammal människa – *ensam må så vara men inte gammal!*

En reflektion över människans åldrande

Ovanstående är ett kanske bagatellartat påpekande men det kommer sig av att jag ofta har funderat över människors fysiska (och psykiska) ålder relaterad till situationer och reaktioner.

Bo Ingberg
leg läkare,
Örebro